

Erbjudande

Läs 2 månader utan kostnad, därefter 185 kr/mån tillsvidare. Avsluta när du vill.

SVENSKA DAGBLADET

Sök

Prenumerera

Logga in

Recension

Lars Lerin

En stor portion Lars Lerin med extra allt

Det blir en mäktig upplevelse, men i längden också en smula tjatigt, tycker Dan Backman. Från utbombade syriska städer via snötäckta åkrar till brasilianska gatuhundar. I sal efter sal rymmer Liljevalchs hela Lars Lerins bildvärld i en tematiskt hängd utställning.

Foto: Lars Pehrson

Av [Dan Backman](#)

🕒 24 maj, 2018

Läs mer om Vårens konstutställningar 2018

Lars Lerin

Genre: Måleri

Var: Liljevalchs, Djurgårdsvägen 60

TOM 9 september

Lars Lerin visades i stor skala på Waldemarsudde 2008. Redan då åtnjöt han den konstintresserade allmänhetens oreserverade kärlek. Sedan dess har han - via böcker, tv-serier, filmer och den egna konsthallen Sandgrund i Karlstad - fått ett ännu större genomslag och blivit den svenska konstens superstjärna. Berömd långt utanför konstvärlden och, något motvilligt, accepterad av konstetablissemangen. Fast det tog sin tid: när Angelica Knäpper ställde ut Lars Lerin 2010 var det fortfarande udda med en traditionell folkkär akvarellmålare på ett tungt Stockholmsgalleri.

Recension

En recension är en kritikers bedömning av ett konstnärligt verk.

När Mårten Castenfors nu bjudit in denna lågmält älskvärda värmlänning till Liljevalchs är det alltså givet att köerna kommer att ringla sig långa hela sommaren.

Lars Lerin, "Staden, 2014, akvarell. Foto: Per-Erik Adamsson

Liljevalchs vackra men krävande salar utgör inget problem. Konsthallens bruna golv och paneler ramar perfekt in de stora oinramade akvarellerna och korresponderar fint med det allvarliga och ibland nästan dystopiska anslaget.

Nej, konstnären Lars Lerin är varken idylliker eller lustigkurre. Färgskalan är dov och drar gärna åt sepia, när det inte är svartvitt, gråmelerat eller hotfullt rött. Natthimlarna är många, kylan arktisk och såväl exteriörer som interiörer nästan alltid folktomma.

Lerin har en tendens att överarbeta och överdramatisera sina målningar.

Liljevalchs största sal är, sett till innehållet, allra dystrast med vackert silvergråa skildringar av ett krigshärjat Syrien. Utan att moralisera kan jag tycka att han estetiserar de utbombade städerna. Krigets fasor försvinner i det gyttjer av diagonaler och vertikaler som Lerin får till med maskeringsvätska och tejp, akvarellmålarens trick för att isolera delar av pappret från färg. Det är bara i en bild, den svartaste och minst snitsiga, som det helvete på jorden som Syrien kommit att bli

gestaltas så att det verkligen känns.

Lars Lerin, "Fåglar", 2011, akvarell. Foto: Per-Erik Adamsson

Det lättsammaste och ljusaste på Liljevalchs är rummet med nakna atletiska män på vad som skulle kunna vara en grekisk ö. Enligt uppgift ska förlagorna vara hämtade från en gammal tysk mjukporrrulle men särskilt ekivokt är det inte. Däremot mycket vackert. Här finns en frihet och en luftighet jag gärna skulle se mer av: Lerin har ju en tendens att överarbeta och överdramatisera sina målningar.

Mårten Castenfors har, på gott och ont, poängterat det tematiska i konstnärskapet. Rum efter rum med det man kommit att förknippa med Lerin: hyreskaserner, fåglar, fartyg, matroser, islamisk ornamentik, snötäckta åkrar med högspänningsledningar. Jo, det blir lite tjatigt.

De avbildade interiörer som fyller ett rum, ljusa och fräscha som i annonser för bostadsrätter, har jag inte sett förr. Men de känns mer som skalövningar än samtidskommentarer.

Lars Lerin, "Bibliotek", 2009, akvarell. Foto: Hans Högberg

Annat är det med de många bokryggarna. De visades på Lars Bohman för fyra år sedan och håller precis lika bra idag. Här är det som om Lerin intuitivt hittat ett minimalistiskt, konceptuellt och abstrakt sätt att närma sig något så superkonkret som böcker, pärmar och mapper. Det blir som en lovsång till biblioteken, arkiven, kontoren och skolorna. Men också till färg och form. Och kanske till det analoga bläddrandet och sorterandet. Det är ju också vad Lars Lerin själv står för: vad kan vara mer analogt och traditionellt än att måla akvarell?

Lars Lerin, "Molnet", 2014, akvarell. Foto: Per-Erik Adamsson

Liljevalchs är stort, mycket stort, och utställningen håller inte riktigt hela vägen. Lars Lerin använder sig skickligt av alla trick i boken men förlorar sig ibland i snitsigheter och överflödigheter. Allra mest så i de klottrade nonsenstexterna. Jag förstår att det är formelement som ska skikta kompositionen, men de ser ut som banaliserande tillägg av en klåfingrig grafisk formgivare.

Och vad ska man säga om katterna och hundarna som han plåtat under sina många vistelser i Brasilien? Inramade med loppisramar

och arrangerade i den typ av salongshängning som varit så vanlig under de senaste åren blir det inte mer än en mysig väggdekoration. Men låt gå för det, skulpturhallen kommer att tjäna som kafé ännu en tid, till dess att Blå Porten äntligen öppnar igen.

 [Bli först att kommentera](#)

Lars Lerin framför sina många bilder av gathundar och katter fotograferade i Brasilien. Foto: Lars Pehrson

Dan Backman

 0 kommentarer

LOGGA IN OCH KOMMENTERA